

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: J.T., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4,** proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2015, čj. 3081/DS/15-3,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč za správní delikt provozovatele motorového vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o silničním provozu“) [rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 22. 7. 2015, sp. zn. 5222/OD-P/15/Kli, čj. 11761/OD-P/15, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 15. 10. 2015, čj. 3081/DS/15-3].

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

II. Žalobní body

I) Na základě výzvy k úhradě určené částky sdělil žalobce správnímu orgánu prostřednictvím svého zástupce totožnost řidiče, který vozidlo řídil v předmětný čas. Správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán se totiž ani nepokusil oznámenému řidiči doručit výzvu k podání vysvětlení a na základě jeho výpovědi tak ověřit, zda se mohl přestupku dopustit, či nikoliv. Z předešlé činnosti správního orgánu totiž mělo být známo, že se tomuto řidiči nedaří doručovat písemnosti. Povinností správního orgánu ale bylo alespoň se pokusit o doručení výzvy k podání vysvětlení. Dřívější písemnosti se sice mohly vracet jako nedoručené (adresát měl být na uvedené adrese neznámý), nicméně žalobcem oznámený řidič si v mezidobí mohl na své adrese např. označit schránku a písemnosti přebírat. Takové závěry jsou však pouze spekulativní, podstatné je, že správní orgány své tvrzení nijak neprokázaly.

Zejména pak odkaz správního orgánu na údajnou absenci označení poštovní schránky, resp. neznámost žalobcem oznámeného řidiče na jeho adrese, správní orgán dovedl toliko „z úřední činnosti“. Pokud však správní orgán míní rozhodovat na podkladě skutečností, které mu jsou známy z úřední činnosti, byl povinen konkrétně uvést, z jaké činnosti mu jsou tyto skutečnosti známy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, čj. 1 As 100/2009-129). V opačném případě byl žalobce krácen na svém právu na obhajobu, neboť s údajnými závěry správního orgánu nemohl nijak polemizovat. Zástupce žalobce provedl za účelem shromáždění podkladů k podání žaloby šetření a zajistil fotografie z předmětné adresy, na které měl oznámený řidič bydlet, ze kterých je zřejmé, že tento má v místě řádně označen zvonek i poštovní schránku. Žalobce přikládá fotografie jako důkaz. Poukaz správního orgánu na absenci podání žádosti o azyl ze strany řidiče je irelevantní, neboť z veřejných zdrojů je známo, že do Evropské unie přišlo jen v roce 2015 cca 1,5 milionu ilegálních imigrantů, z nichž velká část žádost o azyl nepodala. Žalobce nemůže být odpovědný za jednání třetí osoby jen proto, že se tato zdržuje na území České republiky (možná) ilegálně. Správní orgány nemohou hledět na tvrzení žalobce jako nevěrohodné jen proto, že Helénská republika nebo Italská republika nedbá ochrany vnějších hranic Evropské unie.

Je sice pravdou, že správní orgán předvolal k podání vysvětlení přímo žalobce a ten dále odepřel výpověď, žalobce ale již dříve správnímu orgánu poskytl požadovanou součinnost, když oznámil totožnost pachatele přestupku. Povinností správního orgánu ale bylo podnikat veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku, přičemž správní orgán měl k dispozici vyjádření provozovatele o identitě řidiče, které nebylo nijak zpochybněno, např. správním rozhodnutím o uložení pokuty za správní delikt, spočívající v tom, že provozovatel neznal identitu řidiče, který řídil jeho vozidlo. Zejména však pro zahájení řízení o přestupku vůči oznámenému řidiči nebylo vůbec podstatné, zda si tento řidič přebírá písemnosti. Správní orgán proti němu mohl zahájit řízení doručením oznámení o zahájení řízení fikcí nebo opatrovníkovi. Žalobce vnímá postup správního orgánu jako účelový, neboť buď žalobce

pravdivě uvedl, že jím provozované vozidlo řídil v předmětnou dobu pan Y., a tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti panu Y., nebo žalobce totožnost uvedl nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobci řízení o přestupku dle § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu pro porušení § 10 odst. d) tohoto zákona. Pokud by správní orgán dospěl k závěru, že tvrzení provozovatele vozidla stran totožnosti řidiče není pravdivé, pak měl povinnost proti němu zahájit řízení o deliktu dle § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu.

2) Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo dostatečně popsáno místo spáchání přestupku (viz § 77 zákona o přestupcích). Místo spáchání přestupku bylo specifikováno pouze jako „v obci Karlovy Vary v ulici Varšavská“. Parkování v ulici Varšavská je upraveno různými dopravními značkami. Vzhledem k odlišné úpravě parkování v různých úsecích ulice Varšavská proto bylo nezbytné, aby správní orgán ve výroku rozhodnutí jasně specifikoval místo spáchání přestupku např. udáním čísel popisných domů, v jejichž blízkosti byl automobil zaparkován. Vozidlo žalobce totiž mohlo být v ulici Varšavská zaparkováno např. na parkovacím místě vyhrazeném zásobování prodejny Knihy Dobrovský, kde řidič vozidla mohl v případě zásobování přilehlé prodejny 30 minut parkovat. V takovém případě by se pak řidič nedopouštěl přestupku a zároveň ani provozovatel vozidla by nemohl být shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, neboť dle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu provozovatel vozidla za správní delikt odpovídá pouze v případě, že jednání naplňuje znaky přestupku. Správní orgán přitom neprokázal, že by se řidič vozidla nedopouštěl zásobování.

Není přitom rozhodující, že z fotografií založených ve spise lze určit, kde bylo vozidlo zaparkováno. Povinností obviněného z přestupku, respektive správního deliktu není procházet ulicí, kde měl být daný skutek spáchán a porovnávat fotografie ze spisu s jednotlivými domy, přechody, lavičkami aj. v ulici; naopak, právem obviněného je již z výroku rozhodnutí seznat, kde konkrétně se skutek stal. Zároveň, pokud by vozidlo žalobce bylo zaparkováno v ulici Varšavská, avšak mimo pozemní komunikaci (dle pasportu komunikace), nejednalo by se o přestupek proti silničnímu zákonu, ale proti zákonu o přestupcích, jehož spáchání nenaplňuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. Z výroku rozhodnutí nelze učinit jednoznačný závěr, že jednání popsané skutkovou větou je protiprávní a naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015-45, který je na věc naprosto přílehlavý, neboť v tomto případě bylo vozidlo stěžovatele taktéž zaparkováno v ulici, kde byla na několika místech rozdílná úprava parkování. Nyní posuzovaný případ se od věci posuzované v uvedeném rozsudku liší toliko šedesátimetrovým (desetiprocentním) rozdílem v délce vymezeného úseku popisem místa přestupku.

3) Správní orgán nijak neprokázal, že by řidič vozidla parkoval na daném místě bez příslušného povolení a dopouštěl se tak přestupku. Tato skutečnost vyplývá pouze z oznámení o přestupku. Oznámení o přestupku je v podstatě úředním záznamem, který nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008). Součástí spisu jsou i fotografie z místa spáchání přestupku. Při pohledu na fotografie je ale zřejmé, že fotografie společně nemají souvislost. Z fotografií přitom není zřejmé, že by řidič vozidla parkoval v působnosti

dopravní značky IP 12 s dodatkovou tabulkou „NA POVOLENÍ MAGISTRÁTU MĚSTA KARLOVY VARY“. Nadto se ve spise nenachází fotografie, ze které by bylo zřejmé, že řidič vozidla skutečně nemá za čelním sklem umístěno ono povolení. Ve spise tak není žádný podklad jasně svědčící o protiprávním jednání řidiče. Skutkový stav tedy nebyl dostatečně zjištěn.

Na základě výše uvedeného je dle názoru žalobce rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť vydání rozhodnutí žalovaného nepředcházely zákonné kroky správního orgánu prvního stupně a řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nemělo být vůbec zahájeno. Ve výroku rozhodnutí prvního stupně nebylo jasně specifikováno místo spáchání přestupku. Správní orgán dále neprokázal, že k přestupku skutečně došlo.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ve svém písemném vyjádření k žalobě Krajský úřad Karlovarského kraje uvedl, že vzhledem k tomu, že žaloba obsahuje námitky, které nebyly uplatněny v odvolání žalobce proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, mohl se k nim žalovaný vyjádřit až ve svém stanovisku k podané žalobě.

Žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil kroky ke zjištění pachatele přestupku. Vytýká správnímu orgánu prvního stupně, že neučinil žádný pokus doručit oznámenému řidiči výzvu k podání vysvětlení a na základě jeho výpovědi ověřit, zda se přestupku dopustil či nikoliv. Žalovaný se s námitkou neztotožnil. Oznámená osoba řidiče, pan L.Y., nar. ..., bytem ..., je právnickou osobou Fleet Control, spol. s r.o., zastupující účastníky řízení, často oznamována jako řidič vozidla, jímž byl spáchán přestupek a jehož řidiče se nepodařilo zjistit. Žalovaný se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že správní orgán prvního stupně nepodnikl žádný pokus o doručení panu L.Y. Ve spisové dokumentaci je založena kopie obou stran obálky, v níž byla jmenovanému Y. na adresu ..., doručována písemnost vydaná správním orgánem prvního stupně pod čj. 24927/OD-P/14/Kli, kdy tato písemnost byla odesílateli vrácena zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Ve spisové dokumentaci je dále založena kopie „Informace o pobytu“ dané Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky, dne 10. 3. 2015 pod čj. MV-37743-2/OAM-2015, správnímu orgánu prvního stupně k řízení vedenému pod sp. zn. 2185/OD-P/15/Kli, kdy z této písemnosti vyplývá, že osoba jménem L.Y., nar. ..., státní příslušnost Čínská lidová republika, nemá na území ČR povolen žádný druh dlouhodobého víza. K téže osobě se vyjadřovalo Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, svým dopisem čj. MV-114486-2/OAM-2015, ze dne 5. 8. 2015, k číslu jednacímú správního orgánu prvního stupně 10747/OD-P/15/Šam, kdy z této písemnosti je zřejmé, že osoba L.Y. měla povolen dlouhodobý pobyt na území ČR do 30. 5. 2005. Po tomto datu jmenovaná osoba pobývala na území České republiky nelegálně a dne 18. 11. 2011 byla Policií ČR vyhoštěna do země původu. Žalovaný je toho názoru, že správní orgán prvního stupně měl dostatek poznatků vyplývajících z jeho úřední činnosti o tom, že osoba L.Y. je jako pachatel přestupku osobou fiktivní, aby se v této konkrétní kauze osobou L.Y. blíže zabýval.

Další obsáhlý soubor námitek obsažených v žalobě poukazuje na to, že se správní orgán prvního stupně nezabýval přesným určením místa, kde mělo dojít k přestupku, a namítá,

že místo spáchání přestupku není ve výroku dostatečně popsáno. Na podporu svých tvrzení se pak obrací k rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 111/2015. Žalovaný tento soubor námitek odmítá stejně tak, jako by je odmítl v průběhu odvolacího řízení, pokud by je byl žalobce uplatnil. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a s ním i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nejsou rozhodnutími vydanými ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jichž se dopustil řidič vozidla. Předmětem řízení bylo porušení povinnosti provozovatele vozidla vyjádřené v ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Předmětné ustanovení ukládá provozovateli vozidla povinnost zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Tato právní úprava je založena na principu tzv. objektivní odpovědnosti, její porušení je klasifikováno jako správní delikt provozovatele vozidla, který je postihován podle ustanovení § 125f až 125h zákona o silničním provozu. Ačkoliv se k odpovědnosti za tento správní delikt nevyžaduje zavinění, má správní orgán povinnost zjišťovat, zda jsou naplněny ostatní zákonné znaky správního deliktu. Po přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně musel žalovaný konstatovat, že znaky správního deliktu byly naplněny, když ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) až c) zákona o silničním provozu se jednalo o neoprávněné stání vozidla, porušení povinnosti řidiče vykazuje znaky přestupku dle zákona o silničním provozu a porušení pravidel nemělo na následek dopravní nehodu. Žalovaný ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí označil místo spáchání správního deliktu jako obec Karlovy Vary, ulici Varšavskou, respektive tu její část, kde je v platnosti význam svislé dopravní značky IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „Na povolení Magistrátu města Karlovy Vary“ a je toho názoru, že místo spáchání správního deliktu bylo označeno dostatečně.

Žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně a následně ani žalovaný se dostatečně nezabývali prokázáním, zda zaparkované vozidlo skutečně nemělo za čelním sklem umístěno požadované povolení. Žalovaný se s touto námitkou neztotožnil s ohledem k tomu, že věc přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích byla ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložena a záznam o tomto procesním úkonu je založen ve spisové dokumentaci na listu č. 17.

Závěrem žaloby vyslovil žalobce přesvědčení, že celé řízení bylo zahájeno v rozporu s právními předpisy, rozhodnutí vydané žalovaným je nezákonné a navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný se s názorem žalobce neztotožnil a dovoluje si poukázat na to, že žalobce buď z neznalosti, nebo záměrně podsouvá námitky, které mohl uplatnit v řízení o přestupku, pokud by ovšem neodepřel výpověď. Správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s platnou legislativou, když ze zákonných důvodů věc přestupku odložil a dále vedl správní řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalovaný se s tímto postupem zcela ztotožnil.

S odkazem na výše uvedené trvá žalovaný na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobcem považuje žalovaný za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné. Dle názoru žalovaného nelze ze skutečností uváděných žalobcem v podané žalobě prokázat či dovodit

nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

1) Totožnost řidiče

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecni úřad obce s rozšířenou působností správní delikt provozovatele vozidla podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

K tomuto ustanovení se správní soudy opakovaně vyjadřovaly.

V roce 2014 zaujal Nejvyšší správní soud názor, že „*Správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona lze chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích [viz § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. ... Primárně tedy za spáchaný delikt odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit a vést proti němu přestupkové řízení, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014-45).

V následujícím roce se Nejvyšší správní soud k uvedeným sporným otázkám obsáhle vyslovil takto: „*Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při*

množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“. Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ (rozsudek ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46).

Oprávnění „sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku“ [§ 125h odst. 6 věta první zákona o silničním provozu] nelze, jak uvedl Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 31. 10. 2016, čj. 57A 7/2016-50, vykládat v tom smyslu, že by provozovatel mohl za řidiče označit kohokoliv. Smyslem tohoto oprávnění je umožnit provozovateli sdělit správním orgánům údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, neboť je to právě provozovatel vozidla, kdo na základě své předchozí úvahy umožnil jiné osobě užívat jím provozované vozidlo. Není obvyklé, aby vozidla byla půjčována osobám, o nichž provozovatel neví nic bližšího, které nezná nebo u nichž si pečlivě neověří jejich identitu a způsobilost vozidlo užívat. Z tohoto důvodu musí být provozovatel

vozidla správním orgánům zásadně vždy schopen přestříhat takovou skutkovou verzi reality, která se bude jevit jako věrohodná a která se bude moci stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. V případě souzeném Nejvyšším správním soudem například shora zmíněná autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, přiložila příslušnou nájemní smlouvu.

Žádnou takovou věrohodnou skutkovou verzi reality žalobce správním orgánům nepředestřel.

V daném případě soud ze správních spisů zjistil, že dne 3. 4. 2015 Magistrát města Karlovy Vary vyzval žalobce k uhrazení určené částky s tím, že neuhradí-li určenou částku, může mu písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla, který v době spáchání přestupku řídil. Žalobce dne 30. 4. 2015 správnímu orgánu sdělil, že v době uvedené ve výzvě měl vozidlo k užívání a řídil je pan L.Y., nar. ..., Dne 6. 5. 2015 Magistrát města Karlovy Vary předvolal žalobce k podání vysvětlení. Žalobce dne 27. 5. 2015 správnímu orgánu sdělil, že se rozhodl v nadepsané věci odepřít výpověď, neboť jejím provedením by vystavil sebe nebo osobu sobě blízkou riziku postihu v řízení trestního charakteru. Dne 29. 5. 2015 Magistrát města Karlovy Vary podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích věc podezření z přestupku odložil. Téhož dne pod sp. zn. 5222/OD-P/15/Kli, čj. 8783/OD-P/15, Magistrát města Karlovy Vary oznámil žalobci zahájení správního řízení, poučil jej o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a předvolal jej k ústnímu jednání. Ústní jednání se dne 8. 7. 2015 konalo v nepřítomnosti obviněného, který se, ač řádně předvolán, k nařízenému jednání nedostavil.

Ve svém rozhodnutí ze dne 22. 7. 2015, sp. zn. 5222/OD-P/15/Kli, čj. 11761/OD-P/15, jímž shledal žalobce odpovědným za výše uvedený správní delikt, Magistrát města Karlovy Vary uvedl, že prostřednictvím zmocněnce byl provozovatelem vozidla sdělen řidič vozidla, a to L.Y., nar., bytem Z předešlých činností je správnímu orgánu známo, že z uvedené adresy se zásilky vrací s poznámkou, že tento je na uvedené adrese neznámý. Z tohoto důvodu se správní orgán obrátil na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se žádostí o sdělení pobytu uvedeného cizince. Správnímu orgánu bylo sděleno, že jmenovaný nemá na území ČR povolený žádný druh víza. Z tohoto důvodu předvolal správní orgán za účelem zjištění řidiče vozidla provozovatele vozidla k podání vysvětlení, a to na den 28. 5. 2015. K podání vysvětlení se provozovatel vozidla nedostavil a zaslal písemné vyjádření, že se rozhodl odepřít výpověď. Správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale i přesto nezjistil do šedesáti dní ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání. K výzvě správního orgánu se odvolatel vyjádřil tak, že je přesvědčen, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť měl věc řešit jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která mu byla známa.

Ve spisu správního orgánu prvního stupně se nachází sdělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 3. 2015, čj. MV-37743-2/OAM-2015, že Y.L.,

nar. ..., státní příslušnost Čínská lidová republika, nemá na území ČR povolený žádný druh dlouhodobého víza. Zda se zdržuje na území ČR na základě povoleného krátkodobého víza, není ministerstvu známo. V tomtéž spise se dále nachází xerokopie zásilky doručované, ale nedoručené adresátu Y.L., nar. ..., ... Z přední strany zásilky je patrné, že zásilku odeslal Magistrát města Karlovy Vary dne 25. 2. 2015. Ze zadní strany zásilky je zřejmé, že Česká pošta, s.p., potvrdila, že adresát je na uvedené adrese neznámý a nemá na uvedené adrese schránku. Zásilka byla dne 10. 3. 2015 vrácena odesílateli.

Ve svém rozhodnutí ze dne 15. 10. 2015, čj. 3081/DS/15-3, jímž odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil, Krajský úřad Karlovarského kraje uvedl, že po přezkoumání souladu napadeného rozhodnutí a řízení, jež jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, a to v celém rozsahu řízení, dospěl k závěru, že v průběhu řízení nebyla narušena procesní práva odvolatele a odvoláním napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o níž je rozhodováno.

Za této situace nelze vůbec hovořit o tom, že by žalobce správním orgánům předestřel skutkovou verzi reality, která by se jevila jako věrohodná a která by se mohla stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Nebyla-li žalobcem předestřena skutková verze reality, která by se jevila jako věrohodná, nemohly správní orgány jakkoli pochybit při jejím dokazování. Prvoinstanční orgán i přesto ke zjištění pachatele přestupku učinil nezbytné kroky, když k podání vysvětlení předvolal žalobce jakožto provozovatele vozidla. Žalobce reagoval písemným sdělením o odepření výpovědi s tím, že provedením výpovědi by vystavil sebe nebo osobu sobě blízkou riziku postihu v řízení trestního charakteru. Prvoinstanční orgán současně k ověření věrohodnosti tvrzení žalobce disponoval v předchozím odstavci zmíněnými aktuálními skutkovými zjištěními. Za předložení věrohodné skutkové verze byl odpovědný žalobce; pokud této své odpovědnosti nedostál, nemůže tuto skutečnost klást k tíži správním orgánům.

Pokud jde o požadavek na opatrovníka či doručování prostřednictvím institutu náhradního doručení, soud konstatuje, že tato argumentace žalobce není případná. Obezřetnost provozovatele vozidla nekončí splněním povinnosti podle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, podle kterého provozovatel vozidla nesmí přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti. Provozovatel vozidla musí pečlivě vážit, komu své vozidlo svěří, neboť při pouhém prostém ověření si totožnosti řidiče stále riskuje, že tento řidič může být například nedostupný na sdělené adrese, a eventuální důsledky jím zaviněného přestupku v konečném důsledku dopadnou na provozovatele vozidla. Tento důsledek je však spravedlivý, neboť to není stát, nýbrž provozovatel vozidla, kdo vozidlo přikazuje a svěruje, a kdo si současně pro tuto negativní eventualitu může například s řidičem sjednat finanční záruku.

K námitce žalobce, týkající se dovození sporovaných skutečností správním orgánem toliko „z úřední činnosti“, soud uvádí, že podklady pro vydání rozhodnutí mohou podle § 50 odst. 1 správního řádu být i skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti. K tomu zaujal Nejvyšší správní soud tyto názory: „I. Pokud soud hodlá zahrnout do svého rozhodnutí skutečnosti, které jsou mu známy z jeho úřední činnosti (§ 121 o. s. ř.), aniž by účastníci řízení mohli s ohledem na okolnosti dané věci aplikaci takovýchto skutečností rozumně

předpokládat, musí s těmito skutečnostmi nejprve seznámit účastníky řízení a poskytnout jim dostatečný prostor k tomu, aby mohli prostřednictvím svých tvrzení učinit tyto skutečnosti spornými a navrhnout za tím účelem provedení důkazů. II. Soud musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, ze které jeho konkrétní činnosti či postupu jsou mu skutečnosti podle § 121 o. s. ř. známy a jak se o nich dozvěděl. Jinak by nebylo možné přezkoumat, zda se vskutku jedná o skutečnosti známé soudu z jeho úřední činnosti ve smyslu § 121 o. s. ř., a tedy zda soud postupoval v souladu se zákonem, když z nich vycházel, ačkoliv o nich nevedl dokazování.“ (rozsudek ze dne 10. 2. 2010, čj. 1 As 100/2009-129, publikovaný pod č. 2038/2010 Sb. NSS) a „Správní orgán nemusí uvádět zdroj, z něhož se dozvěděl o existenci obecně známé skutečnosti. Naproti tomu musí uvést, ze které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu známy tzv. úřední skutečnosti (§ 50 odst. 1 správního řádu z roku 2004).“ (rozsudek ze dne 12. 4. 2011, čj. 1 As 33/2011-58, publikovaný pod č. 2312/2011 Sb. NSS). I když první z těchto judikátů se přímo týká soudu, bezpochyby jej lze vztáhnout i na postup správních orgánů.

Je pravdou, že v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je uvedeno: „Z předešlých činností je správnímu orgánu známo, že z uvedené adresy [= ...] se zásilky vrací s poznámkou, že tento [= Y.L.] je na uvedené adrese neznámý.“. Z listiny založené ve správním spise lze zjistit, že šlo o věc vedenou u Magistrátu města Karlovy Vary pod čj. 24927/OD-P/14/Kli. V předkládací zprávě k podanému odvolání se konstatuje, že „Uvedenou osobu [= L.Y.] zmocněnec obviněného uvádí, coby pachatele přestupku, v dalších 14 řízeních.“. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se dále zjišťuje, že se Magistrát města Karlovy Vary obrátil na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se žádostí o sdělení pobytu uvedeného cizince a že mu bylo sděleno, že jmenovaný nemá na území ČR povolený žádný druh víza. Z tohoto důvodu předvolal správní orgán za účelem zjištění řidiče vozidla provozovatele vozidla k podání vysvětlení, avšak provozovatel vozidla se k němu nedostavil a zaslal písemné vyjádření, že se rozhodl odepřít výpověď. Z těchto zjištění plyne, že správní orgán skutečnost známou mu z úřední činnosti prověřoval podkladem od jiného správního orgánu a umožnil žalobci se k ní vyjádřit v rámci podání vysvětlení. Ač to není výslovně uvedeno v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je ze správního spisu ověřitelné, že se jedná o skutečnost známou správnímu orgánu z úřední činnosti ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. Jelikož žalobce osobu L.Y. opakovaně označil za řidiče jím provozovaného vozidla, není tu naplněn ani znak „aniž by účastník řízení mohl s ohledem na okolnosti dané věci aplikaci takovéto skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti rozumně předpokládat“. V daném případě tedy správní orgány zatížily svůj postup vadou řízení, avšak nikoli takovou vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé a tudíž mohla vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo.

Vzhledem k uvedenému nemůže soud akceptovat námitku žalobce, že správní orgán prvního stupně měl pokračovat v šetření přestupku. V šetření přestupku by tento správní orgán pokračoval tehdy, měl-li by další informace o osobě pachatele přestupku, které by získal zejména tím, že by žalobce předložil další identifikační údaje. Poněvadž však správní orgán prvního stupně žádnými dalšími relevantními informacemi o označeném řidiči nedisponoval, a také vzhledem k tomu, že již uplynula lhůta k zahájení přestupkového řízení

podle § 67 odst. 3 zákona o přestupcích, věc odložil a oznámil žalobci zahájení správního řízení ve věci správního deliktu.

K tvrzení žalobce, že jeho zástupce „provedl za účelem shromáždění podkladů k podání žaloby šetření a zajistil fotografie z předmětné adresy, na které měl oznámený řidič bydlet, ze kterých je zřejmé, že tento má v místě řádně označen zvonek i poštovní schránku“ a že „fotografie přikládá jako důkaz“, soud uvádí, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a proto je předmětné šetření učiněné až za účelem shromáždění podkladů k podání žaloby, tedy nikoliv v době relevantní pro postup správních orgánů, pro posouzení této věci bez významu.

2) Místo spáchání

V rozhodnutí ze dne 22. 7. 2015, sp. zn. 5222/OD-P/15/Kli, čj. 11761/OD-P/15, Magistrát města Karlovy Vary shledal, že žalobce se dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Mercedes, registrační značky ..., nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byla dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená uvedeným zákonem, kdy dne 22. 3. 2015 v době nejméně od 14:40 hod. do 15:00 hod. v Karlových Varech na ul. Varšavská stálo motorové vozidlo tovární značky Mercedes, registrační značky ..., kdy neznámý řidič tohoto vozidla nerespektoval dopravní značení IP 12 - vyhrazené parkoviště s dodatkovou tabulkou „NA POVOLENÍ MAGISTRÁTU MĚSTA KARLOVY VARY“, když s vozidlem zaparkoval v úseku platnosti uvedeného dopravního značení bez platného povolení.

K místu skutku se, jak na to poukazuje žalobce, vyjádřil Nejvyšší správní soud takto: „Z výroku správního rozhodnutí ve věci správního deliktu spočívajícího ve stání motorového vozidla bez zaplaceného parkovacího poplatku [§ 4 písm. c) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích] musí být patrné, že vozidlo stálo vskutku v místě, kde je zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou. Zásadně proto nestačí uvedení ulice, v níž vozidlo takto mělo parkovat, jsou-li v dotyčné ulici jak placená místa k parkování, tak místa neplacená.“ (rozsudek ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015-42).

Otázka dostatečnosti specifikace místa byla však v mezidobí Nejvyšším správním soudem upřesněna takto: „[33] Výrok rozhodnutí správního městského úřadu specifikoval jednání stěžovatele takto: „[...] jako provozovatel vozidla (konkrétní značky a státní poznávací značky) nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byla dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, kdy dne 9. 1. 2015, kolem 13:55 hodin, v obci Jáchymov, ul. K Lanovce, jím provozované vozidlo ponechal neznámý řidič stát v rozporu se svislou dopravní značkou IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, když s vozidlem stál na tomto parkovišti bez viditelně umístěného a nastaveného parkovacího kotouče.“. [34] Přímo otázkou specifikace místa přestupku ve výroku správního rozhodnutí v souvislosti s nedovoleným parkováním se zabývalo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42. Rozhodnutí posuzovalo téměř totožný popis skutku („...dne 13. 5. 2013 v čase 10:12 v ulici

Jiráskova v Pardubicích porušil nezjištěný řidič uvedeného vozidla zákaz vyplývající z dopravní značky IP25a...“ bod 19). Nejvyšší správní soud k tomu uvedl následující: „V dané věci se jedná o správní trestání, a tudíž je třeba, aby skutek, pro který je se stěžovatelem vedeno správní řízení o správním deliktu, byl řádně označen, a to nejen časem, ale i přesným místem jeho spáchání. Důvod takového požadavku je zřejmý – z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno. V případě stěžovatele bylo ve výroku rozhodnutí uvedeno, že k tomuto správnímu deliktu mělo dojít tím, že stěžovatel jakožto provozovatel předmětného vozidla nezajistil dodržování pravidel silničního provozu v souladu s platnou právní úpravou. K porušení povinnosti mělo dojít tím, že na ulici Jiráskova mělo být předmětné vozidlo zaparkováno v zóně placeného parkování bez zaplacení parkovaného. Nicméně správní orgán I. stupně blíže nespecifikoval místo, kde mělo k porušení pravidel silničního provozu dojít, neboť místo spáchání deliktu bylo označeno jako „ulice Jiráskova“. [...] Stěžovatel namítal, že předmětná ulice je dlouhá asi 665 m a že na této ulici jsou jak placená místa k parkování, tak i místa neplacená. Z výroku správního orgánu I. stupně ovšem nelze dovodit, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal, tudíž nelze posoudit, zda právě v tom místě, kde měl být skutek spáchán, bylo vskutku parkování zpoplatněno. Tuto vadu rozhodnutí v tomto případě nelze překonat ani s poukazem na fotografie, které jsou součástí spisu a jimiž byl proveden důkaz listinou. I kdyby takové fotografie mohly při důkladném zkoumání a porovnání se situací na místě samém třeba ohledáním či analýzou dostupných mapových nebo jiných podkladů (např. podkladů pro umístění dopravních značek) vést ke zjištění, kde přesně v rámci Jiráskovy ulice stěžovatel parkoval, není možné takovýto závěr činit až ex post při analýze samotného správního rozhodnutí, nýbrž v samotném řízení o správním deliktu. Výsledek zjištění pak musí nalézt odraz v natolik přesném a jednoznačném popisu skutku, že z něj bude patrné, že parkující vozidlo stálo právě na takovém místě v rámci dané ulice, na němž bylo třeba zaplatit poplatek za parkování.“ [35] Z citovaných pasáží je zřejmé, že pro účely podřazení skutku pod skutkovou podstatu nedovoleného parkování je nutné vymezit místo spáchání přestupku tak, aby bylo najisto postaveno, jaký režim parkování byl v místě, kde vozidlo parkovalo. Bylo by proto nedostatečné, pokud by místo spáchání skutku ve správním rozhodnutí bylo vymezeno pouhým odkazem na název ulice, bez současného prokázání ve správním řízení, že by ulice obsahovala zpoplatněná stání po celé délce (srov. rozsudek ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 – 39, kde sice bylo místo označeno pouze ulicí, celá ulice však měla zpoplatněný režim). [36] V projednávaném případě požadavky judikatury splněny byly. Ač by se mohlo na první pohled zdát, že výrok rozhodnutí o vině stěžovatele je totožný s výrokem v rozhodnutí posuzovaném v citovaném judikátu, není tomu tak. Výrok informací o tom, zda vozidlo stálo na placeném místě, obsahuje. Výrok v relevantní části uvádí, že stěžovatel „v obci Jáchymov, ul. K Lanovce, jím provozované vozidlo ponechal neznámý řidič stát v rozporu se svislou dopravní značkou IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, když s vozidlem stál na tomto parkovišti“ (zvýraznil NSS). Z uvedeného je zřejmé, že spojení „na tomto parkovišti“ odkazuje na parkoviště s placeným stáním v režimu značky IP 13b. Z vymezení skutku ve výroku je proto zřejmé, jaký režim parkování na místě, kde stěžovatelovo auto stálo, platil. Místo, kde vozidlo stálo, je proto dostatečně přesně specifikované. Na základě takového popisu se nelze domnívat, že skutek, o kterém bylo rozhodnuto, mohl spočívat ve stání na nezpoptatněném místě v ulici K Lanovce.“ (rozsudek ze dne 21. 12. 2016, čj. 1 As 247/2016-30).

Za této situace může zdejší soud v podstatě jen zopakovat, že také v právě rozhodovaném případě požadavky judikatury splněny byly. Ač by se mohlo na první pohled zdát, že výrok rozhodnutí o odpovědnosti žalobce je totožný s výrokem v rozhodnutí posuzovaném v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015-42, není tomu tak. Výrok informací o tom, zda vozidlo stálo na vyhrazeném parkovišti, obsahuje. Výrok v relevantní části uvádí, že v Karlových Varech na ul. Varšavská stálo předmětné vozidlo, kdy neznámý řidič tohoto vozidla nerespektoval dopravní značení IP 12 - vyhrazené parkoviště s dodatkovou tabulkou „NA POVOLENÍ MAGISTRÁTU MĚSTA KARLOVY VARY“, když s vozidlem zaparkoval v úseku platnosti uvedeného dopravního značení bez platného povolení. Z uvedeného je zřejmé, že spojení „v úseku platnosti uvedeného dopravního značení“ odkazuje na vyhrazené parkoviště s dodatkovou tabulkou „NA POVOLENÍ MAGISTRÁTU MĚSTA KARLOVY VARY“ v režimu značky IP 12. Z vymezení skutku ve výroku je proto zřejmé, jaký režim parkování na místě, kde žalobcovo auto stálo, platil. Místo, kde vozidlo stálo, je proto dostatečně přesně specifikované. Na základě takového popisu se nelze domnívat, že skutek, o kterém bylo rozhodnuto, mohl spočívat ve stání na nevyhrazeném místě v ulici Varšavská.

Vzhledem k uvedenému nepokládá soud námitku nedostatečnosti specifikace místa spáchání deliktu za důvodnou.

3) Protiprávnost jednání

V daném případě správní orgán rozhodoval zejména na základě oznámení o dopravním přestupku ze dne 22. 3. 2015 a fotodokumentace k události / přestupku z téhož dne. Tvzení žalobce, že správní orgán rozhodoval pouze na základě úředního záznamu o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, tedy neodpovídá skutečnosti. Z uvedených podkladů pro vydání rozhodnutí je patrné, že vozidlo žalobce se ve specifikované době nacházelo na vyhrazeném parkovišti, aniž by zde k tomu bylo příslušné povolení.

Fotodokumentace k události / přestupku bezesporu mohla být pečlivější. Přesto se nelze ztotožnit s žalobcovým tvrzením, že „fotografie společně nemají souvislost“. Spolehlivým ukazatelem je stánek se světlou střechou. Z fotografie 9200_2015_4.jpg je zřejmé místo zaparkování žalobcova vozidla vzhledem k tomuto stánku. Fotografie 9200_2015_2.jpg dokládá, kde je umístěna značka IP 12 – vyhrazené parkoviště s dodatkovou tabulkou „NA POVOLENÍ MAGISTRÁTU MĚSTA KARLOVY VARY“. Z ní je patrné, že vyhrazené parkoviště se nachází vlevo (tj. ve směru k uvedenému stánku) i vpravo od této značky. Fotografie 9200_2015_3.jpg a 9200_2015_4.jpg nedokládají, že by v blízkosti stánku se světlou střechou vyhrazené parkoviště končilo. Lze tak dojít k tomu, že žalobcovo vozidlo bylo ve specifikované době zaparkováno na vyhrazeném parkovišti s dodatkovou tabulkou „NA POVOLENÍ MAGISTRÁTU MĚSTA KARLOVY VARY“.

Na fotografii 9200_2015_4.jpg, která zachycuje čelo žalobcova vozidla, není viditelné žádné povolení Magistrátu města Karlovy Vary. V průběhu správního řízení žalobce nadto netvrdil, že by takovým povolením disponoval. Není tudíž možné správním orgánům vytýkat, že se teprve v žalobě vznesenou skutkovou verzí nezabývaly a nevedly k jejímu prověření

dokazování. Existovaly-li již v průběhu správního řízení důkazy, které mohly svědčit ve prospěch žalobce (tedy například povolení parkovat na vyhrazeném parkovišti), měl žalobce dostatečný prostor je označit nebo předložit.

Podle názoru soudu byly v přezkoumávané věci shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí umožňující skutková zjištění korespondující s požadavky zakotvenými v § 3 správního řádu.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.

Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo třeba k posouzení důvodnosti žaloby.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán však žádné náklady řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 31. ledna 2017

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková